

אוסף סיפורים "שעה"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

”אמן יהא שמיה רבא.” (קובץ דרישה וחקירה (גליון קיז) שופטים תשפ”א)

סיפורו של ר' יעקב: במשך תקופה די ארוכה לא הרגשתי טוב, אבל לא ייחסתי לכך חשיבות מיוחדת. אמרתי לעצמי, זה יעבור... אבל זה לא עבר. חשתי חולשה כללית בכל גופי, וכמעט שלא יכולתי לאכול. כשהתחילו קשיי נשימה, וכל שאיפת אוויר עלתה לי במאמצים, ידעתי שאין מנוס. הלכתי לרופא, כשלבי כבד עלי.

הרופא שמע את תלונותיי, בדק אותי, וסבר פניו הרצין. בקול לחוץ מעט הפנה אותי לבדיקות מקיפות בבית החולים. לאחר סבב מתיש של בדיקות מבדיקות שונות, נודעה לי האבחנה הנוראה - גילו גידול בריאות, לא עלינו ולא עליכם. עולמי חשך עלי. הרופא המטפל אמר לי: ”לא איש בשורות אנוכי. חוששני, שהגרוע מכל עומד לקרות, לא נותרו לך ימים רבים לחיות. אם ברצונך לנסות להאריך במעט את ימי חיך, עליך להיכנס לניתוח מייד, אם כי הסיכויים של ניתוח כזה מועטים מאד.” חשתי על בשרי ועל נשימתי את החול בשעון - החול של חיי הולך ואוזל. כל שנייה שחלפה לחשה באוזני, הנה, עוד רגע חלף, עוד צעד לקראת הסוף... ידעתי, שאני חייב לעשות משהו, להפוך עולם ולשנות סדרי בראשית, כדי שבורא עולם ישיב אותי, בטובו הגדול, לארצות החיים.

בעומדי מיוסר ותוהה, איך ומה לעשות, כיצד לפעול ולהרעיש עולמות, נזכרתי בהשגחה פרטית מופלאה בפירוש ”המאירי” על מסכת בבא קמא (דף פ’), שאומר שאפילו כל הדלתות סגורות, ע”י תפילה אפשר לשנות סדרי בראשית. נזכרתי גם ברמז יפה ששמעתי: בראשית - אותיות תענה בכוונה אמן יהא שמיה רבא. על ידי עניית אמן אפשר לשנות סדרי בראשית. החלטתי להתאמץ בכל כוחי בעניין זה. בקול חנוק אך החלטי, ביקשתי מהרופא להמתין שלושה חודשים. הרופא הביט בי כאחד שדעתו התבלעה עליו. ”אתה נורמלי?” הוא צעק, ”אתה משחק עם החיים שלך? בעוד שלושה חודשים כבר לא תהיה בין החיים.” אמרתי בלבי: כן, אני משחק בחיים שלי! אני רוצה לשנות סדרי בראשית, להפוך את הטבע, אין לי מה לעשות בזמן כזה במיטת בית החולים. קבענו להיפגש לאחר שלושה חודשים, אם כי הרופא לא חשב שהפגישה הזאת באמת תתקיים.

אני התחלתי בסדר יום חדש: הלכתי לבית מדרש גדול בקרבת ביתי, שמתקיימים בו מניינים רבים. לא יצאתי לעבודה, רק ישבתי כל היום בבית המדרש. התפילה שלי היתה בכוונה עצומה, עם כל ליבי ונפשי. זכיתי לומר ”אמן” ועוד ”אמן”, ועוד ”אמן יהא שמיה רבא”, וצעקתי בכל ליבי וריאותיי, שאכן יתגדל ויתקדש שמו יתברך בעולם. מניין רדף מניין, יום חלף ולמחרת הגיע יום חדש, ואני חטפתי עוד עשרות זכויות של עניית אמן, ועוד שמיעת עשרות קדישים. הרגשתי שאני אוסף יהלומים שמתגלגלים בחוצות, ומכניס אותם לתוך שק החיים שלי.

חלפו שלושה חודשים, ועדיין נותרתי בחיים. התייצבתי בבית החולים, ונכנסתי אל הרופא שרצה לנתח אותי. הרופא לא האמין למראה עיניו, וקרא בקול גדול, ”מה? אתה

פה? אתה עדיין חי?" הוא שלח אותי לבדיקות חוזרות, ולשמחתי לא היה גבול - הבדיקות היו נקיות! אין גידול ואין כלום! הרופא התרגז. הוא היה בטוח שאני מתעתע בו, שטיפלתי אצל רופא אחר בבית חולים אחר. אמרתי לו, "רופא יקר, אכן הלכתי לטיפול אצל רופא אחר, הלכתי לרופא כל בשר". סיפרתי לו מה עשיתי בשלושת החודשים שחלפו. סיפרתי על התפילות שהתפללתי מעומק הלב, בידיעה שרק הקב"ה יכול להושיע אותי, וסיפרתי איך אספתי לי אוצר של אמנים וקדישים, ובזכות זה נפתחו לפני דלתות הישועה, והקב"ה שינה עבורי סדרי בראשית. הרופא היה המום. לתשובה כזו לא ציפה. "עכשיו אני מתחיל להאמין שיש בורא לעולם", הוא אמר בהתרגשות.

עיני זלגו דמעות של אושר ושל הודיה אינסופית למי שמפתח החיים בידו. סיפורו של ר' יעקב הכה גלים, וגרם התעוררות גדולה אצל כל מתפללי בית הכנסת שלו, מאחר שהגיע לביה"כ וכאשר היה עונה אמיש"ר הרים שני ידיים ביד אחד החזיק את הבדיקות הראשונות וביד השנייה את התוצאות שהוא בריא וכבר לא היה צריכים לדבר לאחר שראו את הכוח של הקדיש, ובפרט של "אמן יהא שמיה רבא".

אתה בריא ותבקש פטור מסיבה רפואית

הבחורים שעמדו בחדרו של הרה"ק רבי יצחק מבוהוש (י' באלול יום פטירתו), ציפו לברכתו של הרבי כדי שיינצלו מגזירת הגיוס לצבא הנכרי.

שתי דרכים רווחות היו בימים ההם להיפטר מגיוס: א. על ידי שוחד לרופא הבודק, ש'מצא' מחלה כלשהי בנבדק. (בדרך זו היה סיכון. כי אם הרופא היה שונא ישראל, היה יכול לשלוח את המשחד לכלא). ב. לשכור עדים שיעידו שהמועמד לגיוס גדול בעשר שנים מגילו האמיתי ובכך ייפטרו מחובת הגיוס.

אחד אחד ניגשו הבחורים אל הרבי. לכולם אמר הרבי שיביאו עדי שקר לפני הפקידים כדי שישנו את גילם, כך שיהיו פטורים מחובת גיוס לצבא.

לכולם, חוץ מאחד. בחור צעיר בשם ירחמיאל, קיבל מהרבי הוראה להתייצב אצל הרופא הצבאי ולבקש ממנו פטור משירות צבאי בשל סיבות רפואיות.

ירחמיאל פחד מאוד. הוא היה בחור חזק וחסון ולא הייתה בדרך הטבע שום סיבה שהרופא יפטור אותו מגיוס. אבל כמובן שהוא שמר את דברי הרבי מבוהוש. הוא נכנס אל הרופא, וקיבל ממנו - בניגוד לכל היגיון - מסמך חתום ומאושר הפוטר אותו מגיוס.

שנים רבות עברו. ירחמיאל הצעיר הפך להיות בעל בעמיו, יהודי בר אוריין המלא וגדוש בתורה ובמצוות ששלח ידו במסחר התבואה וראה ברכה בעמלו.

באחד הימים שלח ר' ירחמיאל את אחד מעוזריו אל גוי בכפר סמוך שקיבל ממנו כמות גדולה של תבואה בהקפה. כעת נדרש הגוי לשלם את החוב. הגוי סירב.

הגיש ר' ירחמיאל נגד הגוי תביעה אזרחית בבית המשפט, בה נדרש לשלם את חובו.

לאחר ימים ספורים הגיע הגוי אל ר' ירחמיאל ואיים עליו שאם לא יבטל את התביעה המשפטית נגדו, הוא יגרום לו צרות צרורות. "אתה עוד תתחרט על זה שתבעת אותי למשפט, אני יודע בדיוק בן כמה אתה".

ר' ירחמיאל שמע את האיומים, אבל לא התרגש. הגוי חייב לו כסף והוא ישלם אותו כמו שצריך.

תוך ימים ספורים קיבל ר' ירחמיאל זימון לעיר דורהוי, עיר המחוז. הוא התבקש להתייצב בבית המשפט ביום מסוים, התובע היה כמובן הגוי שחייב לו כסף.

בהגיע יום המשפט הגיע ר' ירחמיאל לדורהוי וניסה להבין מה האשמה שמייחס לו הגוי.

התובע התייצב על הדוכן והצהיר שיש לו עדים שמעידים באיזו שנה בדיוק נולד ר' ירחמיאל, ושהוא משתמט כבר מספר שנים מגיוס לצבא על ידי ששכר עדי שקר ששינו את גילו, לכן יש להעניש אותו במלוא חומרת הדין.

שמע ר' ירחמיאל את התביעה ונשם לרווחה. רק עתה הבין את הוראתו המשוונה של הרה"ק מבוהוש שהורה לו לפני מספר שנים לנהוג אחרת משאר הבחורים ולא לשנות את גילו, כי אם ללכת לרופא הצבאי.

תיקו האישי של ר' ירחמיאל הובא במהירות לבית המשפט, השופטים עיינו בתיק ומצאו שסיבת הפטור היא בשל בדיקת הרופא הצבאי שפטר את היהודי מגיוס.

ראשית, נדרש הגוי התובע לשלם את הוצאות המשפט של שני הצדדים. אך השופט לא הסתפק בכך והטיל עליו סכום פיצויים גבוה לשלם לר' ירחמיאל, על עלילת השקר שחשב לטפול עליו על-לא עוול בכפו.

המתחזה

מסופר על חסיד אחד שיצא לתרבות רעה עד שהסיר מעליו ר"ל כל סממני יהדותו. מידי שנה בחודש תמוז היה הוא מגדל זקן ופאות ולקראת ראש השנה היה מגיע לרבו כשהוא עטור במראה יהודי.

שנה אחת הוא החליט שנמאס לו לשחק את המשחק, והוא הגיע בימים נוראים לשהות במחיצת רבו כגוי לכל דבר, ובשנה זו גם במראהו החיצוני היה נראה כך. פנה אליו רבו והחל לגעור בו להיכן הגעת, פשטת מעליך כל צלם של יהדות! ענה לו החסיד לשעבר אני לא מבין הרי אני כבר שנים רבות פוקר, והרבה ידע מזה א"כ מה שונה שנה זאת מכל השנים? האם בגלל ששמתי עלי מסכה בשנים הקודמות נהיתי יותר צדיק? ענה לו רבו כשהיית מגיע לכאן בשנים קודמות סלחתי לך, כי סו"ס הוכחת איך אתה רוצה באמת להיות, מה שכל השנה אתה לא כך כי פחז עליך יצרך הרע, אבל כעת שאתה אפי' לא מתאמץ להיראות כיהודי סימן שאתה אפילו לא רוצה להיראות כך וזה חמור מאוד.

חודש אלול זה לא הצגה, זה החודש שאנחנו אומרים לקב"ה איך באמת אנחנו רוצים להיראות ומי שמראה התנהגות ע"פ דרך התורה, התחזקות בכל הדברים, אז הקב"ה מקבלו ברצון ומוחל לו על עוונותיו, אפי' שהוא יודע שכל השנה הוא לא מספיק מתגבר, אבל מי שגם בחודש זה ממשיך בהתנהגות כבכל השנה בלי להשתנות, לכזה אדם הקב"ה לא מוחל והתוצאה בהתאם ביום הדין והמשפט הגדול והנורא.

הנוכל והשופט [מתוך 'משל ונמשל בפרשת השבוע']

הרב יחזקאל שובקס שליט"א מביא סיפור ששלח לו חברו מלונדון, ואלו דבריו: "לפני כמה שנים הזדמנה לפניי 'מציאה' נדל"נית באחת מן השכונות היוקרתיות בלונדון. הבית שקניתי סבל מהזנחה בת שנים רבות, ומיד אחרי שקיבלתי מפתח שיפצתי את הבית והפכתי אותו ל'ארמון'. השיפוצים ארכו שנה שלמה, בינתיים גבה ממני הבנק 'תמידין כסידרן' את תשלום המשכנתא, אך ידעתי שיש תמורה להשקעה - בבוא היום יהיה בידי נכס שיניב תשואות גבוהות מאוד. העמדתי את הבית להשכרה תמורת שכירות של אלף ומאה ליש"ט לשבוע".

באחד הימים הופיע גוי עם רכב מפואר, לבוש בקפידה וארשת פנים רצינית. הוא הסתובב בבית, התעניין פה ושם, ומיד הביע את רצונו לשכור את הבית. נקבתי במחיר, ומיד הביע הסכמה. תוך כדי שאני מדבר איתו על התשלום והצ'קים וכו', הוא שולף חבילת שטרות: "אני נוהג לשלם דמי שכירות לשנה מראש", אמר. למחרת כבר ישבנו עם עורך דין, והוא שלשל לידי סכום של ששים אלף ליש"ט. ששתי על הכסף כמוצא שלל רב. לקראת סיום השנה הביע את רצונו להמשיך את השכירות, וגם הבטיח תוך כמה ימים להעביר את כל הכסף עבור שנה נוספת. צמד המילים "עוד כמה ימים" חזר על עצמו פעמים רבות בחודשיים שלאחר מכן. אך בינתיים לא דאגתי".

באחד מן הביקורים שלי בשכונה נכנסתי לחנות מזון בבעלותו של יהודי. התפתחה בינינו שיחה וסיפרתי לו שיש לי כאן בית והוא מושכר, אף התלוננתי באוזניו שהשוכר מושך אותי בתשלום. באופן אגבי, ביקש לדעת את שמו של השוכר. נקבתי בשמו. "אוי ואבוי!" - הוא אומר לי - "נפלת בגדול" ... שמע את הסיפור שלי!" - המשיך - "לפני שנה הוא נכנס לכאן ושולף חבילה של עשרים אלף ליש"ט וביקש לפתוח אצלי חשבון. הוא קנה

אצלי בכמויות ענקיות, ותוך חודשיים אזל כל הכסף. ביקשתי ממני שיכניס סכום נוסף. הוא משך אותי כמה ימים, ובינתיים התחיל לצבור לעצמו חוב, התחלתי ללחוץ עליו בעדינות כי באופן עקרוני אני לא מוכר באשראי. רק כאשר החוב שלו הגיע לכמה אלפים עצרתי אותו. אני לא צריך לומר לך, שלא ראיתי ממנו אגורה שחוקה אחת"...

באותו יום פקדתי על השוכר לפנות את הבית, אבל הוא בתגובה התחיל לבכות והתחנן לפניי שלא אזרוק אותו לרחוב. עברו חודשיים נוספים, עד שהבנתי שהנוכל הזה לא מתכוון להתפנות מהבית, וגם בינתיים צובר חובות אדירים של ארנונה, חשמל, מים וגז. בעצת עורך דין הגשתי תביעה לבית המשפט. לא מספיק הערכת מראש את יכולתו הרטורית. בנאומו המרשים באולם בית המשפט הוא תיאר את הקשיים שלו בחיים ואת חוסר סבלנותי לאפשר לו להתגבר על הקשיים. בשלב מסוים נחרדתי מן המחשבה שהשופט יחליט לתת לו ארכה נוספת. ברחמי שמים עלי, השופט לא השתכנע מדברי האיש, כי היתה שאלה אחת שעליה לא הצליח האיש לספק הסבר: "מדוע מסכן שכמוהו צריך להתגורר בבית כה יקר?" השופט פסק שעליו לפנות את הדירה תוך שבוע, ובמידה ולא יפונה בכוח.

עבר שבוע, והוא לא מראה סימני שבירה. פניתי ב'צו בית משפט' לחברת הוצאה לפועל, ואמרתי לעצמי: "עוד יום אחד והסיפור מאחוריי". למחרת אני שומע מהחברה על תופעה שמעולם לא נתקלו בה. האיש בחלקלקות לשונו הצליח לשכנע את העובדים לרחם עליו. הוא אפילו שלף בנוכחותם חבילה גדולה של שטרות, וסיבר את אוזניהם כי חסר לו עוד סכום כסף קטן כדי לגייס את כל החוב, וחבל לזרוק אותו. לאחר שמנהלי החברה שמעו ממני על זהותו של האיש, הבינו בעצמם שמדובר בנוכל גדול, והחליטו לשלוח למחרת חבורה של עובדים קשוחים חסרי לב.

למחרת בבוקר ניצבתי ליד הבית, מייחל לראות אותם מעמיסים את תכולת הבית על משאית. לאחר שהתעכבו בבית זמן רב מדאי, הבנתי שהעסק שוב נכשל. החברה לא התייאשה, היא שלחה עובדים קשוחים ביותר, וגם הזהירו אותם שלא להיכנס לשום משא ומתן עם הדייר. אבל גם אלו נפלו בסופו של דבר. הם התנצלו בפני המנהלים, שמעולם לא נפגשו בסיפור כל כך נוגע ללב, ולא יכלו לעמוד בתחנוניו של האיש".

החלטתי לתבוע את עובדי החברה. הם באו כולם לבית המשפט ודיברו כמו במקהלה: "האיש הזה מעורר רחמים, זו פשוט אכזריות להוציא את האיש הזה מן הבית, לא יכולנו לעשות לו את זה". השופט נעמד פתאום במקומו, וכאשר כולו רותח מזעם התחיל לצעוק: "אני לא מבין אתכם, מי השופט כאן, אני או אתם? האם החלפתם איתי תפקיד? אני זה שאמור לשפוט את האיש, לבדוק את הרקע של האיש וכל המכלול מסביב, אתם צריכים רק לבצע את ההוראות" ... הוי אומר - יש שופטים ויש שוטרים, ואסור לערב את תחומי השיפוט והשיטור זה בזה !

השופר " (מאור שרגא" – שופטים)

מכוניות כיבוי - האש דוהרות במהירות הבזק לעבר היעד... הצפירות נשמעות למרחוק: פנו דרך ! מיד לאחריהן נראות מכוניות אמבולנס של מד"א טסים במהירות על - קולית גם כן בלווי צפירות: פנו דרך! ובעקבותיהן נראות ניידות המשטרה המלוות ב"סירנה" משטרתית... בקיצור כל הרחובות מלאים באזעקות וצפירות .

עומד אני על המדרכה ומתבונן במכוניות לסוגיהן אשר עברו על פני, והנה בא אני למסקנה שארע כאן בסביבה מקרה מצער שכדאי לראותו. ואכן עלה באפי ריח עשן, ובאופק נראו עננים שחורים וכבדים מתמרים אל על . התקרבתי למקום ולעיני נגלה מראה מפחיד מאד ומזעזע, בית בגובה ארבע קומות עולה בלהבות , אנשים קופצים מהבניין למטה לכל הכיוונים, וחלקם לתוך הרשת שנפרשה ע"י אנשי מד"א , אנשים מתרוצצים על מדרגות הבית ובידיהם תינוקות המתייפחים בבכי קורע לבבות, ומסביב נשמעות קריאות: הצילו! הצילו! ...!

הכבאים נלחמים לכבות את הלהבות האיומות, ומשתדלים במסירות נפש להציל נפשות, אנשי מד"א מגישים במהירות עזרה ראשונה לפצועים, והמשטרה חוקרת את סיבת הדליקה, מסביב עומדים עשרות אנשים סקרנים ומתבוננים בנעשה . לאחר מספר דקות היו האמבולנסים מלאים עד אפס עם הפצועים, ויצאו בדהרה לבית - החולים , לאחר מאמצים מרובים עלה בידי הכבאים לכבות את הלהבות, מספר קציני משטרה עלו לבניין וסקרו אותו צעד אחר צעד, והצלחתי גם אני להצטרף אליהם. ראיתי את כל החדרים חרוכים מאש ושחורים משחור, וכל הרהיטים והחפצים היו שרופים למחצה לשליש ולרביע . אכן מקרה מצער, ירדתי מהבניין והמשכתי לדרכי כאשר במוחי חוזר ונשנה כל המחזה אשר ראיתי .

הגעתי למחוז חפצי לבית - הכנסת לשמיעת השיעור הקבוע של הרב ב"דף היומי", והנה שומע אני את קולו של הרב מתחיל: רבותי! בדרכינו לשיעור שמענו וראינו כולנו את המקרה אשר ארע, וזה צריך ללמדנו מוסר השכל לחודש אלול עברנו בדרך שמענו צפירות ממכבי - אש, מאמבולנסים, ומניידות, ראינו את השריפה והלהבות , שמענו צועקים : הצילו ! מכבי האש כיבו את הדליקה, אנשי מד"א לקחו את הפצועים לבית החולים, והמשטרה חקרה את סיבת הדליקה . אבל המשכנו הלאה בדרכינו וחשבנו: אכן זה מקרה מצער, אבל ב"ה זה לא קרה אצלי ובביתי . אבל היום כאשר שמענו את תקיעת השופר של חודש אלול , אף אחד מאתנו לא יכול להמשיך הלאה בדרכו ולומר: "שלום עלי נפשי" ! אלא צריך הוא להעצר לרגע ולהתבונן בקולות השופר למיניהן המרמזים על מכבי אש, אמבולנס, ומשטרה . קולות השופר באים להזהיר את האדם שיכבה מהר את אש יצה"ר שבער בקרבו כל השנה ושרף חלקים טובים מנשמתו הטהורה והנקייה (ואם אוזן קשבת לו ישמע את הנשמה זועקת : הצילו...הצילו...) - היינו "סור מרע", וכמובן שהאדם נפצע קשה ע"י העבירות במוחו, בעיניו , באוזניו, בפיו, וכו', צריך הוא להחיש מיד עזרה ראשונה לאבריו ע"י תשובה אמיתית - היינו "עשה טוב", ותמיד יעמוד על המשמר לחקור

היטב ולפשפש במעשיו כמו שכתוב "שופטים ושוטרים תתן לך", כיצד הגיע למצב זה, להיזהר, להזדרז ולהישמר להבא להשתפר ולהבריא מפצעיו, כמש"כ (עמוס ג' ו'): "אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו"? צריכים אנו להזדעזע ולהתעורר מקול השופר .

הרמב"ם אומר (הל' תשובה פ"ג ה"ד): "אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו, כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל, הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזוב כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה, ... "ושאל כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה"חכמת אליעזר" זצלה"ה: אם כל האמור לעיל מרומז בשופר, מדוע צריכים עוד לומר דברי התעוררות לפני התקיעות ולעורר את הקהל לתשובה? אלא הרמב"ם אומר "רמז יש בו" ולא כולם חכמים להבין רמזים..., לכן יש לומר דברי התעוררות ועי"ז לעורר את הקהל לתשובה .

ויה"ר שקול השופר אכן יעורר אותנו לתשובה שלימה לשוב לפני השי"ת מכל מחשבותינו דיבורינו ומעשינו הלא טובים, ונקבל על עצמנו להטיב דרכינו, ועי"ז נזכה לכתיבה וחתימה טובה, ולשמוע שופרו של משיח, אכ"ר .

'מויתור לא מפסידים' (הראנו בבנינו' בשם הגר"א גניחובסקי זצ"ל ששמע זאת מבעל-המעשה)

כולנו יודעים ש'מויתור לא מפסידים', אנחנו מאמינים בכך ולא זקוקים להוכחות. ובכל זאת, כאשר זה מומחש עין בעין - המסר חודר עמוק יותר ללב...
הנה סיפור קצר נוסף שממחיש זאת:

מתחת לבניין בבני-ברק נפתחה חנות גדולה לריהוט תינוקות. בעלי החנות הוציאו חלק מהמוצרים החוצה אל המדרכה, והדבר הפריע לשכן אחד. הוא ביקש מהם להימנע מכך ומשסירבו הבעלים להיענות לבקשה תבע אותם לדין-תורה. חברי בית-הדין שמעו את טענות הצדדים וזיכו את בעלי החנות, כיון שהחלק ההוא במדרכה אינו מיועד להולכי רגל. התובע שמע את הפסק וקיבל זאת על-אתר בלב-שלם. ראש בית-דין ניגש אליו ולחש לו משהו באוזן- -
אותו שכן מתגורר בקומה הרביעית. כעבור שבוע יצא בנו הקטן אל המרפסת, טיפס על המעקה התכופף כלפי מטה ונפל לרחוב. ההורים שהספיקו לשמוע את צעקתו, מיהרו למרפסת והבינו מיד מה קרה. בחרדת-מוות מיהרו למטה, ובהגיעם למקום ממהר לכיוונם בעל החנות ומוסר לידיהם בהתרגשות עזה את התינוק - בריא ושלם.

מה התברר? שהתינוק נפל היישר ממרומי הבניין אל תככי מיטת תינוק שעמדה מחוץ לחנות... המזרון שהיה במיטה, ספג את התינוק הנופל אל קירבו והקהה את עוצמת המכה. בבדיקות שנערכו לו התברר שגופו לא נפגע כלל.

או-אז נזכר האבא במה שלחש לו באוזן ראש ב"ד לאחר שקיבל את הפסק בהכנעה: "מי יודע; אולי יום אחד תצטרך לבעלי החנות הללו - -"

"ש ... ש ... ש..." (נועם שיח, שופטים תשפ"א)

לאחרונה התפרסם על יהודי העובד כמשגיח במסעדה כשרה באחת מערי פולין, שלקוחותיה הם בעיקר יהודים שומרי תורה ומצוות המזדמנים למקום, איש איש וסיבתו, שחיינו נצלו בסייעתא דשמיא אודות למידת היראת שמים שבערה בקרבנו, וכך הווה מעשה.

יום אחד הבחינה הטבחית הגויה כי הוא יושב על כסאו בלא תזוזה, בתנוחה שהייתה נראית מוזרה בעיניה. היא חששה כי דבר מה אירע לו. היא זרקה לצידו אחד מהסירים הגדולים שברשותה, שחולל רעש גדול בנפילתו ארצה – ועדיין לא הגיב ולא זו. מיד הבינה כי יש דברים בגו והחישה את אנשי ההצלה דפולין, הללו הגיעו במהרה ואכן גילו כי הוא עבר אירוע לבבי, וב"ה הצליחו להציל את חייו ברגע האחרון, העבירוהו לבית החולים שם, ותוך זמן קצר הוא הועבר להמשך טיפול בארץ ישראל, ולאחר מספר ימים השתחרר ב"ה כשהוא הולך על רגליו.

לאחר מעשה התברר גודל הנס לו זכה אותו יהודי. אותה טבחית רגילה תדיר לפזם ולזמר בפיה, ועל כן בכל פעם שנכנס למסעדה ושמע את קולה, היה מעיר לה ומבקשה שתחדל. וכמו כן, כשתוך כדי עבודתה הייתה שוכחת וחוזרת לשיר, שוב היה חוזר וקורא לעברה – "ש ... ש ... ש..." וכך נמשך מנהגו רבות בשנים. אף באותו יום שאירע מה שאירע, כשהגיע למסעדה נהגה הגויה כמנהגה וזימרה בקול, ואף הוא כמנהגו גער בה ש... ש... ש... וכאן אירע הנס, כי באמצע עבודתה שכחה ושוב החלה לשיר, עד שלפתע שמה לב כי כבר עברו כמה דקות מזמירותיה והוא איננו מגיב. מיד הבינה כי קרה משהו, ופנתה לחפשו, ואז הבחינה במצבו והזעיקה את אנשי ההצלה. אילו לא הייתה מבחינה בכך, מי יודע כיצד היה מסתיים הסיפור, אך בזכות הקפדתו ויראת השמים שלו, ניצלו חייו.